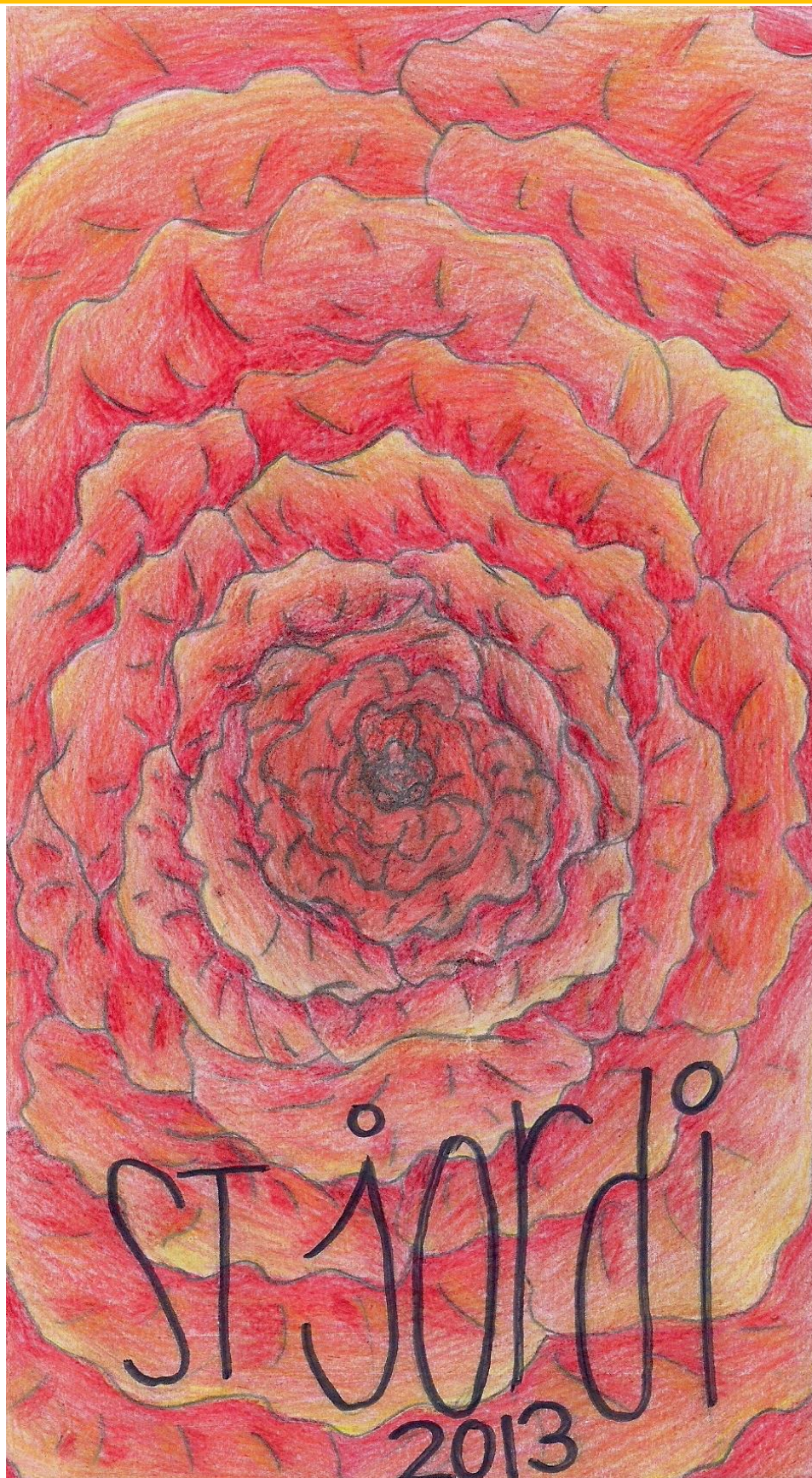

ANIRAM

SUPLEMENT LITERARI IMPRÈS DE SANT JORDI

LA REVISTA DE
L'INSTITUT MARINA

Aquest suplement de la revista ha estat possible, com sempre, gràcies a la implicació de moltes persones. Per a elles tot el nostre AGRAÏMENT:

Pel dibuix de la portada a **Marina Ortega**, de 1r d'ESO, i al finalista **Edmer Jiménez**, també de 1r d'ESO (pagina 39), i pels dissenys de punts de llibre de la portada interior (pàg. 9) a **Judit Fernández** (3r d'ESO), **Sandra Garrido** (4t d'ESO), **Nadia Jimber** (1r d'ESO) i **Anna Sánchez** (4t d'ESO).

Per les seves creacions, a **tots els guanyadors del Concurs Literari Sant Jordi 2013**, i a **tots els dissenyadors de punts de llibre**, els noms dels quals apareixen a sota dels seus textos o dibuixos.

Per la seva inestimable col·laboració, encoratjant els alumnes a dibuixar i a escriure, corregint textos, escanejant imatges,... **als professors i professores dels Departaments d'Educació Visual i Plàstica, de Llengua i Literatura Catalanes, de Llengua i Literatura Castellanes i de Llengües Estrangeres**, i també **als membres de la Secretaria de l'Institut**. Moltes gràcies a tots.

També per la seva contribució, a l'**Equip Directiu** i, sobretot, a l'**AMPA** de l'Institut Marina i a l'**Ajuntament de la Llagosta**.

SUMARI

	<u>Pàgina</u>
Agraïments	2
Editorial	3
Homenatge (Espriu-Estellés-Raspall)	4
Concurs literari 2013	9
Categoria A	10
Categoria B	21
Categoria C	30

EDITORIAL

Ens tornem a trobar, coincidint amb la diada de Sant Jordi, amb aquest número en què presentem els guanyadors del concurs literari Sant Jordi 2013. Com ja us vam explicar en el número anterior, el que teniu a les mans és un suplement imprès de l'*Aniram*, ja que la nostra revista ja fa un any i mig que és digital. L'*Aniram* digital renova els seus continguts cada cop amb més freqüència i continua sent testimoni de les coses que passen al Marina i de la multitud d'interessos que hi conflueixen.

Aquest suplement, doncs, és purament literari, i encara més perquè es dóna la circumstància que 2013 és l'any en què es recorden dos dels grans escriptors de la Història de la literatura catalana. D'una banda, se celebra el centenari del naixement de Salvador Espriu i Castelló i, de l'altra, es commemora el vintè aniversari de la mort de Vicent Andrés Estellés. És per això que les bases del concurs literari d'enguany, pel que fa a la llengua catalana, inclouen el requisit que els poemes continguessin un vers d'un d'aquests dos autors (trobareu aquests versos destacats en negreta).

I és també per aquest motiu que no hem volgut desapropiar l'ocasió d'acostar-vos per un moment a aquestes dues grans figures de la nostra literatura. I en un altre pla, també volem fer un petit homenatge a Joana Raspall i Juanola, que encara ens acompanya i aviat complirà 100 anys!! Tots tres escriptors en llengua catalana, alquimistes de la paraula. Tots tres, amants de la seva –nostra- terra, del respecte i de les llibertats. Des d'aquí els volem dedicar aquestes ratlles de reconeixement i admiració tot recordant alguns dels seus versos. I amb la mateixa motivació, per la Diada de llibres i roses, els i les alumnes de 2n d'ESO exposen uns treballs sobre la poetessa Joana Raspall.

Bona diada de Sant Jordi!!

2013: ANY JOANA RASPALL, ANY VICENT ANDRÉS ESTELLÉS, ANY SALVADOR ESPRIU

El 27 de març d'ara fa vint anys, al poble de Burjassot, tocaven a morts. En sentir el lament de les campanes, una veïna li preguntava a una altra: "que qui s'ha mort?", "És el fill del forner, el que feia versos", li contestà la veïna. Fa vint anys, la Dama de la dallà va picar a la porta d'una casa de Burjassot *toc toc*, i va marxar amb un repicar d'esclops *cloc cloc cloc* i s'endua a Vicent Andrés Estellés de la mà. Així l'Estellés estrenava "les seves vacances", amb les ulleres posades i estrenyent els llavis per no dir el nom de la seva estimada, perquè el volia per a ell sol, "per tota la mort". Tot això potser va passar el març d'ara fa vint anys, potser la cosa no va anar així del tot, el que és cert és que així li agradava imaginar-ho al poeta quan pensava en la inevitable visita de la Dama de la dallà.

El gran foc de garbons

103

Em posareu entre les mans la creu
o aquell rosari humil, suat, gastat,
d'aquelles hores de tristesa i por,
i ja ninguna amenitat. Després

tancareu el taüt. No vull que em vegem.
A l'hora justa vull que a Burjassot,
a la parròquia on em batejaren,
toquen a mort. M'agradaria, encara,

que alguna dona del meu poble isqués
al carrer, inquirint: "¿Que qui s'ha mort?"
I que li donen una breu notícia:

"És el fill del forner, que feia versos."
Més cultament encara: "El nét major
de Nadalet." Poseu-me les ulleres.

Vicent Andrés Estellés

Vicent Andrés Estellés volia morir-se escrivint els millors versos de l'idioma català del segle XX, amb el permís entre d'altres de Salvador Espriu; a qui l'Estellés admirava tant, que no només li demanava permís per ser el millor poeta en llengua catalana sinó que també li va dedicar un poema que es deia justament així: "Voldria escriure un poema a Salvador Espriu". De l'Estellés, cèlebre enllà del Sènia (si mirem de nord a sud), s'ha dit que és el millor poeta valencià des de l'època d'Ausiàs March i de Joan Roís de Corella. En el moment de traspàs segur que ni pensava que quan ell moria, feia 80 anys que a Santa Coloma de Farners naixia el seu admirat Espriu -poeta creador de versos d'aquells que es fiquen a la pell-. I encara menys podria haver arribat a imaginar que al cap de

vint anys, compartiria “any” amb ell, coincidint al 2013 el 20è aniversari de la mort d’un i el centenari del naixement de l’altre. Fa cent anys naixia un escriptor pulcre i culte capaç de crear tota una mitologia geogràfica a través de la qual evoca el món devastat per les guerres, la destrucció de la civilització que és també personal i col·lectiva com a poble. Un escriptor que bé s’hauria pogut endur un Nobel de Literatura i que moria fa 28 anys éssent un dels escriptors més significatius de la postguerra i un dels poetes catalans més importants.

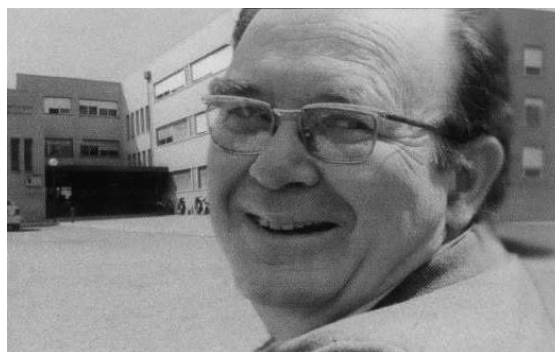
Cent anys hauria fet enguany l’Espriu, cent espelmes d’un immens pastís que sí que podrà bufar Joana Raspall, l’altra poeta que també comparteix “any”. A juliol farà cent anys que a la Barceloneta naixia una escriptora prolífica, però en aquell moment ella encara no ho sabia. Els camins de la vida per on passava i que ella no sabia on la menaven, la van portar cap a la literatura. Un territori que ha explorat des de tots els gèneres que la seva imaginació ha tingut a bé investigar. I el millor de tot, és que a la Joana Raspall encara som a temps d’escoltar-la en viu i de desitjar-li per molts anys i per molts versos.

Raspall, Estellés, Espriu. Tots tres van compartir, viure i cantar els mateixos temps històrics complicats i difícils. Tots tres poetes d’amor, poetes de mort, poetes que en assumir la veu d’un poble, van ser, són i seran poble. Un poble que retraten a base de versos fets d’aquella matèria humana que sembla immutable perquè no importa com ha anat el progrés tecnològic ni els canvis històrics perquè als humans per dins sempre ens corren les mateixes coses, pels segles dels segles. L’alegria alegre, la tristesa entristeix, l’horror horroritza. I és això el que ens uneix a través del temps.

Míriam Silvestre, cap del Departament de Llengua i Literatura Catalana

Salvador Espriu

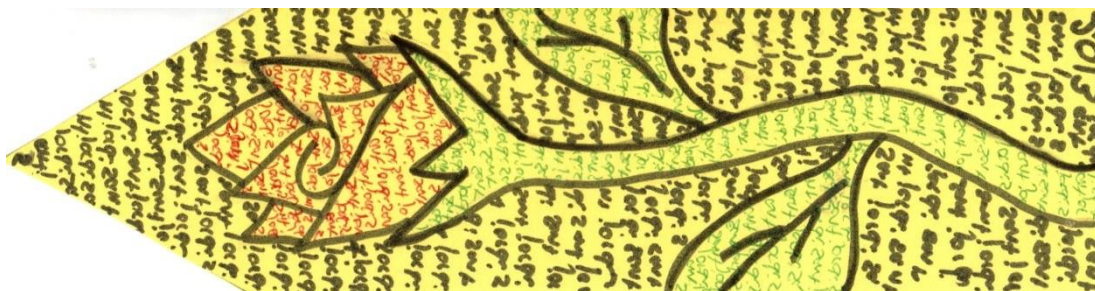
Vicent Andrés Estellés

Joana Raspall

Us oferim a continuació (i també a la contraportada) un recull de poemes d'aquests tres autors relacionats amb la simbologia de Sant Jordi, l'explícita (les roses, els llibres, el drac...) i la metafòrica (l'amor, el coneixement i la saviesa, la voluntat del poble, la victòria de la pau sobre la guerra, ...). Que en gaudiu!!!

CANÇÓ DE LA ROSA DE PAPER

Marta Pérez 4t A

Homenatge a José Martí

Ella tenia una rosa,
una rosa de paper,
d'un paper vell de diari,
d'un diari groc del temps.

Ella volia una rosa,
i un dia se la va fer.
Ella tenia una rosa,
una rosa de paper.

Passaren hivern i estiu,
la primavera també,
també passà la tardor,
dies de pluja i vent.

I ella tenia la rosa,
una rosa de paper.
Va morir qualsevol dia
i l'enterraren després.

Però al carrer on vivia,
però en el poble on visqué,
les mans del poble es passaven
una rosa de paper.

I circulava la rosa,
però molt secretament.
I de mà en mà s'hi passaven
una rosa de paper.

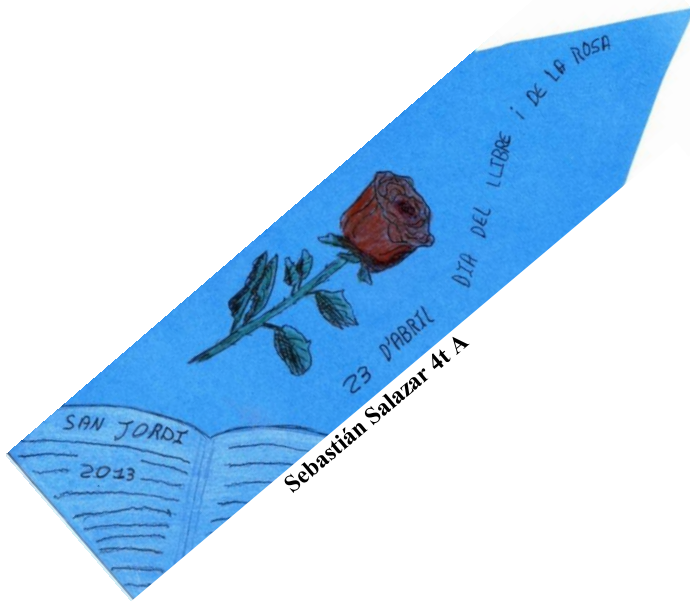
El poble creia altra volta
i ningú no va saber
què tenia aquella rosa,
una rosa de paper.

Fins que un dia d'aquells dies
va manar l'ajuntament
que fos cremada la rosa,
perquè allò ja estava bé.

Varen regirar les cases:
la rosa no aparegué.
Va haver interrogatoris;
ningú no en sabia res.

Però com una consigna,
circula secretament
de mà en mà, per tot el poble,
una rosa de paper.

Vicent Andrés Estellés

EL LLIBRE

Cada llibre té un secret
 disfressat de blanc i negre;
 tot allò que et diu a tu
 un altre no ho pot entendre;
 sent el tacte dels teus dits
 i creu que l'acaricies
 i que el batec del teu pols
 vol dir que, llegint, l'estimes.

Tot allò que te donarà,
 que no ocupa lloc, ni pesa,
 t'abrigarà contra el fred
 d'ignorància i de tristesa.

Amb els llibres per amics
 no et faltarà companyia.

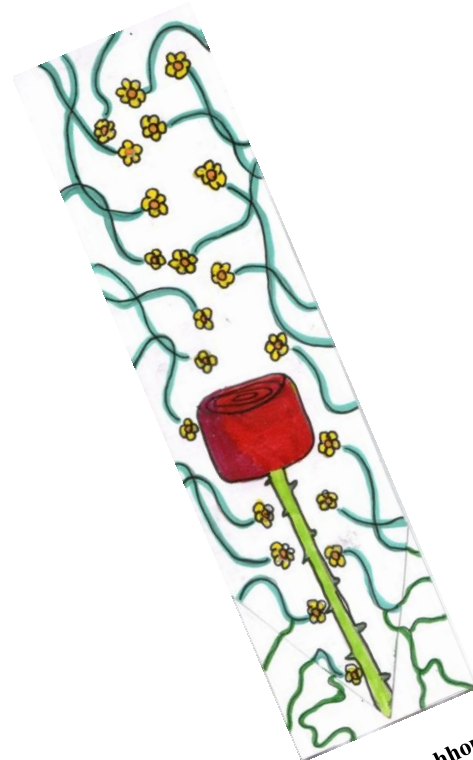
Cada pàgina pot ser
 un estel que et fa de guia.

Joana Raspall

IDIL·LI

La rosa m'ha dit
 que està enamorada,
 i té sobre els pètals,
 com si fos rosada,
 tristes llàgrimes
 del cor afligit.
 L'ocell ho ha sentit:
 - Ai, rosa estimada!,
 em beuré les teves
 llàgrimes rosada,
 i així el teu amor
 em florirà al pit

Joana Raspall

**Naima Ouahhoud,
 1r A**

OFERIMENT

He pogut atrapar un somni
abans que el sol no el fongués,
i l'empresono amb paraules
per quedar-me'l sempre més.

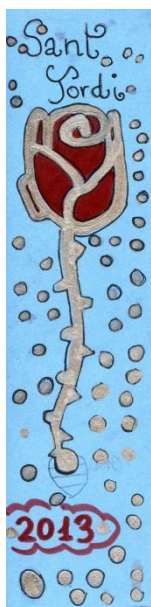
No pesa ni fa cap nosa,
però és tan gran, per a mi,
que, si vols... si tu volguessis,
el podríem compartir

Joana Raspall

Carmen Meroño, 4t D

LES ROSES RECORDADES

Cristina Chozas,
1r A

Recordes com ens duien
aquelles mans les roses
de Sant Jordi, la vella
claror d'abril ? Plovia
a poc a poc. Nosaltres,
amb gran tedi, darrera
la finestra, miràvem,
potser malalts, la vida
del carrer. Aleshores
ella venia, sempre
olorosa, benigna,
amb les flors, i tancava
fora, lluny, la sofrença
del pobre drac, i deia
molt suament els nostres
petits noms, i ens somreia

Cristina
Homobono, 1r B

Salvador Espriu

Selecció de poemes a càrrec de les professores Alba Oliveres i Míriam Silvestre

CONCURS LITERARI

2013

CATEGORIA A (1r i 2n d'ESO)

SENYORETA MISS PERFECTA

Senyoreta *miss* perfecta,
 que camines amb tacons.
 Baixa les escales,
 i entra al meu món.
 Llargs camins recorres,
 amb una suau olor de roses
 que deixes caure lentament
 al ritme d'un ocell.

I la teva ombra cau del cel,
 com una pluja d'estels.
 Mentre la teva mirada s'amaga,
 sota un dolç vel.
 Ja fa temps que t'espero,
 sota la llum del teu portal.
Et diré sempre la veritat:*
 t'estimo és el meu regal.

Paula Benítez Campos, 1r premi poesia en català

[*Per tal de commemorar el centenari de la mort de Salvador Espriu i el vintè aniversari de la mort de Vicent Andrés Estellés, les bases del concurs demanaven que els poemes en català incloguessin un vers d'un dels dos insignes poetes. Són els versos que trobareu en negreta.]

SALLY

Era una nit freda i esgarrifosa. La Sally era allà, sola, sense ningú al seu costat, al mig del bosc. El vent acariciava suaument els seus cabells negres. Estava farta. Necessitava deixar aquest món. No veia quin sentit tenia viure. Ell ja no era allà. Havia mort. No sabia quin sentit tenia viure sense ell. Feia ja dos mesos que no hi era. Tot en una sola nit, en un accident de trànsit. La Sally era al seient del conductor, va deixar anar un segon el volant, per mirar l'hora, i van xocar amb un altre cotxe. Dues vides perdudes en una sola nit. El seu marit i el conductor de l'altre cotxe. La culpa era seva. No podia suportar-ho. Sabia que dos persones innocents havien mort per culpa seva. Sabia que no podria viure amb aquest pes a sobre seu. Ja eren moltes nits amb el mateix somni, aquell somni en el qual el seu marit li preguntava per què ho havia fet, per què va matar-lo, i ella no podia parlar, no podia dir-li que havia sigut un accident. Cada nit el mateix somni. La Sally sabia que si no acabava ja amb això un dia o un altre es tornaria boja. No aguantava. Ella sabia que aquell mateix dia, tot hauria acabat. No tornaria a veure la llum del sol, però mereixia la pena. Així ja mai més es podria sentir culpable d'aquesta mort. El penya-segat era a prop, només uns passos i... Sabia que fent això no hi hauria volta enrere... Ja ho tenia clar, acabaria amb la seva vida, només cinc passos... Quatre... Tres... Dos... Un...

Paula Martínez Jurado, 1r premi narració en català

AMOR SIN DUEÑO

Luchar por amor es algo normal,
siempre que por quien luches te sepa apreciar.

No por amar vas a ser feliz,
ten esto en cuenta antes de seguir.

Si alguien no te aprecia ni te sabe valorar,
no luches en vano, nunca lo hará.

Sé que por él tu vida darías.
No seas tonta, él no lo haría.

Si quieres sufrir, sigue adelante;
pero recuerda lo que pasó ya mucho antes.

Paula Martínez Jurado, 1r premi poesia en castellà

LA QUERALT

-Queralt, ja és l'hora de llevar-se! Amunt!

Amb aquesta frase començava un nou dia per a la Queralt. Va agafar la seva peça de roba preferida; com sempre, aquella camisa de l'any de la picor amb aquells pantalons vells que sa mare li havia dit que anirien al contenidor. Sense pinta ni res, es va fer una cua de cavall amb aquella indomable cabellera rossa que tants disgusts li havia ocasionat. Amb el mig tros de briox encara a la boca, va acomiadar-se de tota la troca (l'avi, la germaneta, el germà, la mare i el pare) i se'n va anar cap a l'institut, com cada matí, amb el característic semblant de l'adolescent que ha de lliurar una important guerra però que encara somia.

Primer obstacle: els matons de l'institut. Per què els agradava tant amedrentar-te, desil·lusionar-te o fer-te sentir inferior als altres per la senzilla raó de ser diferent? La Queralt no ho entenia. Ser més alta, més baixa, rossa, morena, tenir un bon vocabulari o ser d'altra ètnia no havia de ser un impediment per fer una vida tranquil·la i pacífica.

No la deixaven en pau, l'insultaven, l'aïllaven... fins que es va transformar en el que era: una jove trista, sense ganes d'arreglar-se per a res, deprimida, desil·lusionada... Havien aconseguit el seu propòsit.

Però aquesta és una història amb final feliç. Tot va començar amb una visita a un antiquari, el senyor Stanson...

-Sí, no hi ha cap dubte que el que la vostra filla necessita és aquest penjoll màgic -va dir el botiguer.

-Màgic! Però que em pren el pèl, vostè?-va cridar el pare de la Queralt- Teresa anem-nos-en ara mateix!

-Pare, no siguis així potser només volia fer-nos riure -va respondre apaciblement la Queralt

-Mare tu què en penses?

-Doncs que el penjoll és bonic i si no t'ajuda a tu, me'l quedo jo.

La disputa va acabar bé: el botiguer amb els calers i la família amb el penjoll "màgic". En arribar a casa, la Queralt se'l va posar. Llavors va notar com les forces li fallaven, el cap li donava voltes, notava el cor a la gola i les galtes li cremaven, tot donava voltes i voltes i voltes...

El primer que va veure en despertar va ser com una noia que no coneixia de res l'ajudava. En veure-li

el rostre a la Queralt, va fugir cames ajudeu-me, com si es tractés d'un esperit. Va incorporar-se. Què era tot allò? No era a casa seva? No era de dia? L'ambient era d'una pel·lícula de por; una suau boirina cobria tot, els arbres, nus, s'agitaven a causa del vent, no es veia ni un ànima pel que es podria dir carrer, però que en realitat era un camí vell i tenebrós.

Semblava una altra època, un altre lloc, què havia passat? Mira, quina sort! Semblava que venia algú, ell podria respondre les seves preguntes.

-Hola!- va dir amistosament la Queralt.

-Qui, qui ets tu? No, no pot ser...Ets lala Quequeque...

-...ralt? Sí, com ho saps?

-Quequeque com ho, ho, ho sé? Eeeets la bruixa malvada que hahahabita al cascascastellembuixat!

-Però que dius ara! Jo sóc la Queralt, l'adolescent normaleta de 14 anys, no sóc cap bruixa, tot i que sí sóc bastant lletja.

Massa tard, un altre que havia fugit cames ajudeu-me. Almenys ara sabia el motiu d'aquest temor.

A la llunyania veia el que semblava un petit poblet i va decidir apropar-s'hi. Va entrar dins d'una taverna on va preguntar per la temuda bruixa que habitava al castell. Van informar-li que hi havia una recompensa per a qui aconseguís derrotar a la malvada Queralt, la recompensa era que amb les restes de la bruixa es podia viatjar on hom volgués i la Queralt volia tornar a casa així que amb aquesta valentia que sempre tenia abans que els companys li fessin la guitza, se'n va anar cap al castell. El que ella no sabia era que d'aquesta àrdua batalla que lliuraria la Queralt amb la Queralt dolenta, naixeria una nova Queralt, una noia decidida, alegre, amb amics, i amb una bona autoestima.

* * * *

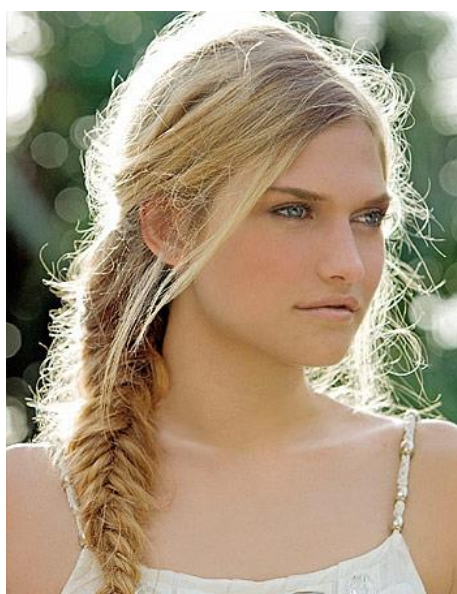
La bruixa, sense cap mena de dubte semblava la germana bessona de la Queralt. Aquesta última no sabia de la intel·ligència de la seva rival, ni de la seva habilitat, ni de l'agilitat. Va entrar al castell.

Amb sorpresa va observar com l'interior del castell era un autèntic laberint on hauria d'usar tot el seu enginy. Passadissos interminables, portes misterioses, ambient fètid, estranyes aparicions...Va ser llavors quan va sentir unes veus; semblaven un grup de nois i noies de la seva edat i va decidir apropar-s'hi. Efectivament ho eren; estaven tots penjats del sostre per una corda i cridaven per si algú els escoltava. La Queralt va buscar qualsevol material amb el que pogués tallar la corda. Què podia ser...Ah, sí! Aquest tros de pedra amb un cantó tallant. Va deslligar-los i ells van explicar-li el que havia passat. De sobte la bruixa havia aparegut i en veure'ls tan decidits i amb armes per combatre-la es va enfadar molt. Va agafar l'escombra es va apropar i amb els seus poders de bruixa dolenta va posar-los en aquesta situació. De seguida la Queralt amb aquesta tímidesa però amb ganes d'ajudar, va fer uns amics que l'ajudarien a combatre la temuda bruixa.

Gràcies a eludir nombroses trampes a l'atzar, van arribar a la porta de la cambra de la bruixa. Estava mirant-se al mirall i els va veure reflectits. D'una revolada, la bruixa es va posar davant d'ells. Llavors en Pere va dir a l'equip que tots haurien de fer de distracció, ja que eren 5 comptant-se a ell, mentre ell intentava trobar la manera de derrotar-la.

La bruixa no es rendia i amb els seus maleficcis ja havia transformat en animals a tots els seus nous amics, només quedava ella. L'últim raig de la bruixa li havia socarrimat els cabells, els cabells!

-Ara desapareixeràs per sempre! Jijijiji!-va cridar la bruixa i alçant les mans va crear un conjur capaç de dur a terme el que havia dit. Però la Queralt va ser més llesta, quan va veure que el malefici anava cap a ella, va agafar el mirall i va desviar-lo cap a la bruixa, que va desaparèixer per sempre. A l'instant els seus nous amics, en Pere, la Lluïsa, l'Alba i en Tom, van tornar al seu estat normal, el de persones. Les restes de la bruixa feien pudor, tanta que la Queralt es va desmaiar...Quin mareig! Ja tornava a estar a casa però al mateix lloc on havia caigut. Tot havia sigut un somni? Somni o no, aquesta experiència havia sigut capaç de fer-li pensar en totes les virtuts que tenia i a tornar a ser la Queralt que era abans. L'endemà al matí es va preparar com sempre però alguna cosa havia canviat. Va posar-se la faldilla dels diumenges, el jersei de color rosa i es va fer un pentinat preciós. Era feliç i no tornarien a fer-la canviar d'idea. Tots som diferents i això és el que ens fa únics.

Nadia Egea Cruz, 2n premi *ex aequo* narració en català

LA PROMESA

Flashback (aprox. 1990)

–Manel, cuando seamos un poco mayores iremos aquí –le dije yo señalando una foto de Londres.

–Sí, seguro que lo conseguiremos, Marc –me contestó él.

Fin del flashback.

Unos meses más tarde nuestra mejor amiga, Paula, consiguió que nos sugirieran en la escuela la posibilidad de participar en un intercambio con Inglaterra, un intercambio de dos personas, teníamos que ir en pareja y decidimos hablarlo con nuestros padres. Ellos, después de pensarlo mucho, accedieron. ¡Íbamos a cumplir nuestro sueño!

A Paula no le gustaba viajar, pero ella sabía muchas cosas útiles; así que estuvimos estudiando todos los pueblos importantes que encontraríamos en el camino que nos llevaría a Londres. Pero unos tres meses y medio antes del viaje, Manel se puso malo. El médico le diagnosticó cáncer. Manel tuvo que ingresar en el hospital. Le hicieron los tratamientos habituales para la enfermedad, pero el médico dijo que estaba ya muy avanzada y que no podían hacer nada. Le quedaban dos meses de vida. Paula me ayudó a hacer que sus últimos días fueran lo mejor que podían ser si uno se pasa el día en la cama, hasta que un día Paula nos dejó solos y Manel me dijo:

–Marc, tengo que pedirte un favor. Ve a Londres por mí y pásatelo lo mejor que puedas, intenta hacer eso por los dos.

–Tranquilo. Si eso es lo que quieres, será lo que haré.

Y ese mismo día le perdimos.

Estuve dos días sin comer, sin moverme de mi cama, solo pensando en esos nueve años con Manel. El tercer día decidí hacer lo que le había prometido y hablé con Paula:

–Paula, el intercambio queda anulado, ¿no?

–Sí –me contestó ella con los ojos llorosos.

– ¿No puede ir una sola persona?, ¿tienen que ser dos? –seguí insistiendo yo.

–No. Solo puede ser por parejas –me dijo ella queriendo cerrar el tema.

Yo tenía que llegar a Londres, se lo había prometido a Manel, no podía fallarle, ahora no. Mis padres no me iban a llevar, no tenían dinero casi ni para comer. Entonces fue cuando decidí escapar de casa. Tenía que llegar a Londres y con lo que me había enseñado Paula de los pueblos más importantes creía que podía llegar, así que cogí comida y una foto mía y de Manel, y me fui directo a casa de Paula. Ella me ayudó mucho y justó esa noche me llevó a la autopista, donde había muchísimos camiones, me dijo que eligiera los que llevaban carga de paja, ahí podría ir mejor escondido. Me despedí de ella y me lancé al primero que encontré. Tras horas allí oculto, el camión se detuvo. Yo

supuse que, como me había enseñado Paula, había llegado a la frontera. Decidí bajarme y esconderme para que cuando pasaran el control no me cogieran, y lo conseguí. Pero Paula no me dijo que había dos controles y en Francia, en la frontera, me pillaron. Me pidieron que me identificara, pero no lo hice. No podía decirles nada, si lo hacía me llevarían a casa. Al principio fueron bastante amables, pero después, como no hablaba ni les contaba nada, se cabrearon y me detuvieron. Solo les había contado que mi destino era Londres, que tenía que llegar allí fuera como fuera, entonces me preguntaron mi nombre y mi edad, solo les di mi nombre, de la edad preferí no hablar. Al detenerme me encarcelaron con gente adulta, criminales, ladrones, gente indeseable. Yo tenía mucho miedo, esa gente podía hacerme cualquier cosa. Pero yo cumplía mi palabra, y prometí llegar y sabía que lo lograría. Tras unos días allí se me acercó un hombre al que yo la ponía unos treinta años y me susurró:

–Hoy hay un plan de huida. Está todo listo, pero necesitamos tu ayuda. A cambio te acompañaré a Londres. Escuché lo que el otro día le contaste al guardia y creo que te puedo ayudar.

–No sé, nunca he hecho nada malo, excepto escaparme de casa... –le contesté no muy seguro.

Pero al final acabé haciéndole caso, solo porque sabía que no tenía ninguna alternativa si quería cumplir la promesa. La noche siguiente me tuve que meter por un agujero, con la llave que me había dado ese tipo, meterla en la ranura y darle al botón que ponía: “Todas las celdas”. Al darle, se abrieron todas las celdas y aquel hombre me cogió en brazos mientras corría a escondernos. Con tantos presos liberados no nos pudieron encontrar, antes de que llegáramos a un pueblo.

Ese hombre se presentó, se llamaba Tomás. Él me enseñó a robar, pero yo no quería hacerlo, solo quería cumplir mi sueño, mi promesa; así que para que supieran que era yo y no un ladrón cualquiera, cada vez que delinquía, escribía una nota contando mi historia. La verdad es que a los tres días de robar, aunque nadie nos veía a mí ni a Tomás, nos conocía todo el mundo. En las noticias de la tele que había escuchado alguna vez se me conocía como “Marc el pequeño e inocente ladrón”. Mucha gente por las noches

dejaba un plato en la puerta para mí y Tomás, la policía nos buscaba por todas partes, pero, si alguna vez alguien por casualidad nos veía, nos encubría. La policía, la gente normal y mis padres, todos sabían adónde me dirigía, pero nadie me veía; y todo gracias a Tomás, me había ayudado mucho.

Una vez en París, tuvo que decirme adiós. Me dijo que lo difícil ya había pasado y que ya me había hecho una reputación. Que si decidiera seguir conmigo en ese momento, me entorpecería más que ayudaría; así que robó otro cuaderno y otro bolígrafo para mí y se fue. Yo volvía a estar solo como al principio, pero ahora con un poco de ayuda de la gente. Un día me torcí el pie y no podía seguir, pero gracias a haber contado mi sueño en las famosas notas que dejaba aquí y allí, solo tuve que escribir

mi problema una noche y, a la siguiente, tenía un montón de vendas en las puertas de las casas. Pude seguir y llegó el momento más temido, el Canal de la Mancha, no tenía ni idea de cómo cruzarlo hasta que después de observar todos los barcos que entraban y salían del puerto, decidí meterme en una caja, pero no encontraba el momento. Una noche una chica de mi edad me cogió de la mano, me subió a un barco y me cubrió con una sábana. Me fue trayendo comida cada día. Una mañana me despertó y me dijo: “Sigue tú hasta Londres” y se fue después de que yo le diera las gracias.

Tuve que andar un buen rato hasta que encontré un caballo atado en un árbol con una nota que ponía: “Marc, cumple tu sueño, sigue hasta Londres”; así que lo cogí y fui hacia la ciudad de mi destino; pero al llegar me encontré a la policía. Me asusté mucho, no había puesto en peligro mi vida para que ahora me hicieran volver a mi casa sin llevar a cabo mi anhelo y el de Manel. Pero no pude huir, me tenían rodeado. Se me acercó un guardia y me dijo:

–No te asustes, te llevaremos a visitar lo que quieras y con un guía turístico, ¿qué más se puede pedir?

Yo no sabía cómo reaccionar, pero si había confiado en desconocidos, ¿por qué no fiarme de aquellos que velan por el orden público? Así fue, me llevaron a verlo todo, a mí y a mi foto, en la que estaba Manel,. Pude llegar a efectuar mi promesa. Luego me llevaron de nuevo con mi familia, que me lo perdonó, porque lo había hecho por Manel. Mis padres anunciaron por la televisión que sentían mucho las molestias que había causado, y daban las gracias por haberme ayudado y no dejarme morir. También estaban muy orgullosos de mí, había hecho una buena acción por mi amigo y siempre que había robado algo, había dejado una nota pidiendo perdón.

Ahora que vuelvo a mi vida normal y puedo contaros esta historia, debo admitir que la aventura emprendida no fue una de mis mejores ideas, pero una promesa es una promesa y a un amigo nunca se le falla.

Nerea Cortés Zardoya, 1r premi narrativa en castellà

L'HERÈNCIA

No estic segura del que va passar, però el que sí que sé es que em va canviar la vida. Ara us explicaré el que va passar. Bé, el que jo recordo.

Era un dia molt fosc. Em vaig aixecar al matí com un dia qualsevol, em vaig vestir, vaig agafar el cotxe i em vaig dirigir a casa de l'Aina. Quan vaig arribar ella ja m'esperava a la porta de casa seva amb la motxilla, va pujar al cotxe i vam anar a casa la Diana. Allí és on va començar tot. A l'arribar-hi, ella va entrar corrents al cotxe, va tancar la porta i va cridar:

-Aina, Naira: tinc tres bitllets cap a Irlanda!

-No m'ho puc creure! , vaig dir jo molt emocionada.

-He de trucar a la meva mare per dir-li això! ,va dir l'Aina.

La Diana i jo no vivíem amb els nostres pares, per aquest motiu no havíem de demanar permís; jo vivia amb la meva germana gran però ella ja tenia 24 anys i no estava gairebé mai a casa, i la Diana vivia amb les seves cosines.

-Per quan és? va preguntar l'Aina.

-Demà! , va contestar la Diana

Totes ens vam posar molt contentes: l'Aina hi podia anar i la meva germana no notaria la meva absència. Vam anar a la Universitat i a l'hora de sortir vam quedar per fer les maletes i per parlar del que veuríem. Al dia següent, a l'aeroport, vaig trobar una bola de la mida d'una poma. Era d'un vidre blavós. Lla vaig agafar i no sé com la vaig poder pujar a l'avió. Quan vam arribar a la casa que havia llogat la Diana ens vam instal·lar cadascuna en una habitació, però en comptes de desfer les maletes jo em vaig quedar mirant la bola. Emetia una llum tènue del centre. Després d' uns quants dies a Irlanda i d'observar la bola vaig decidir que estaria bé parlar-ne amb l'Aina i la Diana. Vaig anar al menjador on estaven mirant la televisió, em vaig aclarir la gola i vaig començar:

-Noies, us he de dir una cosa... L'altre dia, a l'aeroport vaig trobar una bola de color blau i aquests dies l'he estat observant i he vist que... emet una llum des del centre –vaig acabar dient amb dificultat.

-Bé, ara que surt el tema, jo també en vaig trobar una, però la que jo vaig trobar era de color lila, però fa el mateix ,va dir la Diana.

-Sí, jo... jo també en vaig trobar una altra, però la que jo vaig trobar era de color vermell –va dir al final l’Aina.

Les tres vam treure los boles que havíem trobat i les vam unir. En el mateix instant en què les vam unir va sortir una llum blanca que durant uns segons va inundar aquell menjador , enlluernant-nos, de manera que ens va costar molt poder veure alguna cosa. Quan per fi vaig poder-hi veure, em vaig girar cap a l’Aina i la Diana, que estaven igual que jo, sense saber què era el que havia passat, ni què fer ni què dir. Em vaig girar cap a les boles i em vaig adonar que projectaven unes instruccions:

Ara un poema apareixerà,
I el valent o valenta que el segueixi
Ben recompensat serà.

Nosaltres, després de llegir-ho, vam tenir ganes de com a mínim intentar-ho. Llavors, en el mateix instant en què jo pensava en quin seria el poema, la projecció va canviar i va aparèixer el poema següent:

*Entra la tranquil·la tarda
pel fosc camí de la mirada.
Enllà del mar ben treballat
pels bous del sol, endins del blat,
quan més perfecta mor la flor
a l’aire lleu, pel gran dolor
d’aquest camí de la mirada,
se’n va tranquil·la la tarda*

Salvador Espriu

Les tres ens vam quedar igual de callades, no sabíem com podíem seguir el poema, però l’Aina em va mirar i va dir:

-Primer mirem d’entendre el poema.

-Jo crec que parla de com passa una tarda si no fas res, perquè comença amb una tarda tranquil·la, fins aquí s’entén. Després diu: pel fosc camí de la mirada, és a dir, vist des dels ulls d’algú que està cansat, d’aquí això de fosc. –La Diana em va tallar per continuar ella:

-Segueix amb: enllà del mar ben treballat, que jo crec que vol dir un mar tranquil, perquè quan tu treballes per exemple el camp el deixes amb una estructura i a això es pot referir. –Després l’Aina la va tallar,

-També diu: pels bous del sol, endins del blat, que podria referir-se a l’ombra de la posta de Sol vista des d’un cap de blat. –Ara vaig intuir que per l’ordre en què ens havíem anat tallant em tocava a mi, o sigui que vaig dir:

-Quan més perfecta mor la flor, a l'aire lleu pel gran dolor, es refereix a una flor que mor quan marxa el sol, i l'aire perdia una aroma. –La Diana em va dir a mi:

-I acaba dient que la tranquil·la tarda marxa. –L'Aina estava pensant i de sobte va sortir corrents.

Nosaltres la vam seguir i ella va arribar a una casa, va picar i va demanar si podríem passar a veure les seves terres. El senyor amb ulls cansats ens va dir que sí. L'Aina va passar corrents, ja es veia la posta de Sol. La Diana i jo anàvem darrere seu quan ens vam fixar que en el sol un raig de llum brillava més que la resta i aquest indicava un lloc. Les tres ens vam dirigir allí i vam trobar una herència de Salvador Espriu: una casa allà, a Irlanda. Ens vam mirar i ho vam rellegir aquesta vegada en veu alta:

“Jo, Salvador Espriu, deixo en herència una casa amb la hipoteca pagada per qui resolgui el cas de les tres boles de colors: lila, blava i vermella”.

Les tres, quan vam acabar aquell curs a la universitat, ens vam mudar a Irlanda per al següent any. Vam fer realitat el nostre somni, i ens vam quedar les boles de record. Crec que vam aprendre que la il·lusió no es pot perdre mai.

Nerea Cortés Zardoya, 2n premi *ex aequo* narrativa en català

* * * * *

[Les bases del nostre concurs literari no preveuen premis en llengües estrangeres de la categoria A. Malgrat això, hem volgut reproduir aquí el següent poema que va presentar una alumna de 1r d'ESO en reconeixement al seu esforç]

MUSIQUE

J'adore les chansons
J'adore le rythme
Je déteste la vie
sans musique

La musique c'est l'amour
La musique c'est une illusion
La musique est la pile
de mon cœur

Paula Martínez Jurado

CATEGORIA B (3r i 4t d'ESO)**NO EM DEIXAVA SENTIR****Em caldria pensar, hauria de sentir**

tot el que sento jo per dins,
el que jo no entenc de dins de mi.

Els meus pensaments es confonen
com la boira escampada,
en un paisatge de nit.

Tot això és molt estrany
i no entenc el que m'està passant,
ja que mai m'hauria imaginat
que això m'estigués succeint, a mi.

Però al final ho he entès
i m'he adonat que era la por,
la que no em deixava sentir
ni seguir el meu camí.

Verónica Aguilar Pozo, 1r premi poesia en català

LA LEYENDA DE LOS COLECCIONISTAS DE ATARDECERES

Corría una suave brisa de otoño que le alborotaba el cabello. Sentado en soledad, miraba hacia el horizonte. Cuál era su nombre os preguntaréis. No importa. No para la historia que os voy a contar. Se encontraba en un saliente solitario que daba al mar. Él, el último coleccionista de atardeceres. Sonrió amargamente al recordarlo. De todo ese gran pueblo que habían llegado a ser ya no quedaba nada. Solo un chico de dieciocho años, impotente frente a la inmensidad de todo un mundo.

Hace siglos todo era diferente, su padre le había explicado los orígenes de su causa. Su gente había sido un pueblo nómada dedicado a proteger la naturaleza. El Dios Sol a cambio les concedía todo lo necesario para vivir. Tal era su entrega que el mismísimo Gran Astro depositó su mayor confianza en ellos y les encargó proteger la Fuente de la Vida. Eso sí. No debían beber de la fuente, pues esta estaba destinada a la naturaleza que debía renacer eternamente. Pero la ambición siempre llega y la traición se esconde en los pliegos más camuflados de la vida, esperando

siempre a tener una oportunidad para atacar. Se le encomendó la primera guardia de noche al guerrero más experimentado, Silkar. Había sido el guerrero más fuerte de la tribu pero el paso de los años empezaba a marcar su piel y las nuevas generaciones traían consigo guerreros más fuertes que él. Aquella noche, la tentación ganó la partida y cuando todo el pueblo quedó sumido en la oscuridad, el sueño y el silencio, Silkar bebió de la fuente con intención de rejuvenecer y volver a ser el mejor luchador. Había roto el juramento. El Dios Sol bajó del cielo, despertó a todo el pueblo y les explicó lo ocurrido. Al beber una persona la fuente se había secado y toda la naturaleza dependía de la energía del Gran Astro. Esto le exigía una gran cantidad de energía al Sol. Decepcionado con el pueblo los condenó a ser coleccionistas de atardeceres. Deberían encargarse de que al menos una persona en el mundo mirara cada día una puesta de sol, que es el momento en el que la naturaleza rejuvenece. De esta manera, el Sol recibiría más fuerza y podría completar la tarea. Si nadie miraba la puesta de sol, un coleccionista sería sacrificado al Gran Astro para obtener la energía necesaria. La fuente volvería a llenarse cuándo la descendencia de los coleccionistas acabara, pues el daño de la traición habría sanado. El Sol les concedió el don de dibujar los atardeceres para poder realizar su tarea pero también los maldijo. Permanecerían invisibles a los ojos del resto del mundo y solo podrían verse y comunicarse entre ellos mismos.

Al principio todo había sido más fácil que ahora. Las personas de entonces miraban las puestas de sol continuamente. Pero el mundo fue cambiando y con ello la gente se fue olvidando de mirar el sol y de prestar atención a las pequeñas y bellas cosas. Ahora ellos tenían que hacer frente a apretadas agendas y a las grandes tecnologías. Sus padres habían sido grandes pintores. El Sol se los había llevado hacía ya tres meses.

Miró el reloj distraídamente y se sorprendió a sí mismo. Faltaban pocos minutos para el atardecer. El tiempo había volado mientras estaba perdido en sus pensamientos. Era su primer atardecer. Aquella tarde cumplía dieciocho años. La fecha de inicio a pintor. Realmente había heredado el don del

dibujo de sus padres de forma totalmente excepcional. Mejor incluso que ellos. Se había esforzado mucho durante el día dibujando sin descanso para ese momento. Las siete en punto era la hora clave. Tres, dos, uno...

Por un momento se paró el tiempo y el mundo se rindió ante el atardecer más bello jamás delineado.

Lástima que nadie tuviera esos dos minutos que se necesitan para verlo.

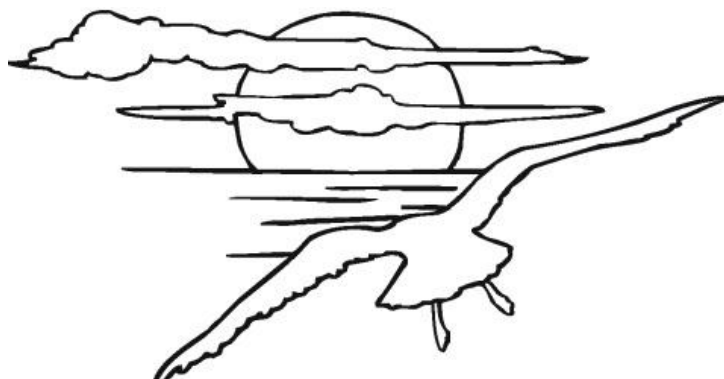
De la misma línea del horizonte por donde se había escondido el Dios Sol, nació una potente luz que se fue acercando a él hasta envolverlo por completo. El Gran Astro había venido a buscar el último de sus sacrificios y a acabar con la descendencia de los coleccionistas. El calor lo abrasó hasta que su ser y su alma acabaron por fusionarse con el Sol y por darle toda su energía.

Así fue como el último de los coleccionistas de atardeceres desapareció. Tal y como había llegado a este mundo. Sin ser visto, sin ser notado. Y así fue como se perdió el atardecer más bonito del mundo. Todo porque nadie supo parar un momento su vida o separarse del móvil para verlo.

Y es que, ¿cuál fue la última vez que te paraste a ver una puesta de sol o a observar el delicado aleteo de una mariposa?

¿Cuántas cosas nos habremos perdido ya por no saber ver ni apreciar los detalles que hacen de este mundo un paraíso?

Ana Martínez-Alcocer Cid, 1r premi narrativa en castellà

EL LLOC ON NEIXEN ELS SOMNIS

Fa molts, molts anys, la Terra era un lloc inhòspit on els humans vivien en petits poblats governats per estrictes lleis i un governador exigent. Tothom treballava dia i nit i ningú es preguntava per què. Pràcticament no parlaven entre sí. Cap persona s'havia preguntat si hi havia una altra forma de viure. Ningú es plantejava canviar. El nostre planeta era un lloc fred, gris i espectral sense somnis ni esperances. Un lloc on no brillaven les estrelles.

Un dia va néixer un petit noi de cabells d'or i d'ulls grans i verds a qui van anomenar Daniel. Va créixer fort i sa. Però era diferent. Era intel·ligent i curiós. Mentre que els altres nois de la seva edat ja es passaven el dia treballant sense tenir altra cosa al cap, ell sovint es quedava mirant els arbres i

els animals. També estava convençut que existia alguna cosa més darrere dels murs del seu poble. Coses meravelloses que ningú havia vist abans perquè ningú volia traspasar aquelles muralles. Tampoc és que fos fàcil fer-ho perquè estava prohibit i el càstig era greu. El seu governador creia que si algú sortia, ferotges bèsties descobririen el poble i l'atacarien. El que més li intrigava però, era el cel, volia saber com era i va decidir que un dia arribaria fins allà dalt. Tenia il·lusió, i un somni. Un concepte que allà ningú coneixia.

El dia del seu quinzè aniversari, en Daniel es va disposar a realitzar el seu desig. Durant els últims anys havia dissenyat un complex artefacte que el portaria fins al núvols i havia preparat la forma d'escapar del poble sense ser vist. Perquè, després de pensar-ho molt, va arribar a la conclusió que allà dins mai podria fer una cosa així. Tampoc és que li importés gaire marxar. Ja no li quedava ningú allà perquè els seus pares havien mort feia dos anys a causa d'una allau.

Aquella mateixa nit, quan tothom ja estava dormint va saltar el mur i va endinsar-se en un bosc frondós sense deixar de córrer ni mirar enrere. Potser va ser per això que no es va adonar que en saltar la muralla li havia caigut el rellotge. El seu pla, però, tenia un error. No sabia que cada nit el cap del poble donava una volta a la muralla perquè a aquella hora el toc de queda ja havia sonat i tothom havia d'estar obligatòriament a casa.

El governador va veure el rellotge a distància. Impossible passar per alt un rellotge d'or. I impossible no saber de qui era. Ningú tret d'en Daniel tenia un rellotge d'or. Era l'herència de la seva família. No va trigar a lligar caps i va anar de dret a casa del noi per comprovar les seves sospites. És clar, en Daniel no hi era i això confirmava que s'havia escapat. De seguida va donar l'ordre de cerca i tots els homes van sortir a capturar al Daniel.

El noi va escoltar els primers crits dels homes i els primers lladrucs dels gossos quan ja era massa tard. Els tenia a sobre. Va córrer tant com va poder però les seves forces començaven a abandonar-lo. El seu cor batejava a una velocitat alarmant i les cames li cremaven a causa del esforç màxim a què les estava sometent. Li costava respirar però no es va rendir. No podien atrapar-lo. Ara no. Si ho feien l'enviarien de dret a la foguera i era massa jove per això. Volia fer tantes coses... Tenia un somni i ja havia arribat massa lluny com per fer-se enrere. Aquests pensaments li van fer espremer les últimes reserves d'energia que li quedaven al cos i va aconseguir ficar-se entre uns arbustos. Va restar esperant, amagat entre les branques. El silenci es va tornar a apoderar de tot. Ell es va quedar quiet intentant que la seva respiració no sonés massa alta i que el seu cor deixés de batejar-li a les orelles i tornés a una pulsació normal. Durant els primers deu minuts estava rígid, tens i a l'aguait. Com un animal espantat, atent a qualsevol moviment per sortir corrents un altre cop. Però al cap de mitja hora es va començar a calmar de nou. Semblava que els havia despistat. Havia guanyat la partida. Va sospirar, ara més tranquil, i va relaxar els músculs dolorits per la tensió. Va descansar el cap sobre una pedra propera, va tancar els ulls i es va agafar un parell de minuts de descans. Després es va tornar a aixecar lentament i va tornar a emprendre el seu camí.

No havia fet dues passes quan algú el va fer caure a terra. L'havien atacat per darrere i el noi no va tenir temps a reaccionar. La sorpresa el va paraitzar totalment i quan va adonar-se ja estava lligat. Oposar resistència era inútil.

El van portar de nou al poblat i el judici es va celebrar d'immediat. No hi havia molt que discutir. Les lleis eren simples: aquell que sortia del poble era condemnat a la foguera per evitar que pogués tornar a escapar-se. Després que el cap del poble hagués sentenciat a en Daniel van començar els preparatius de la foguera.

Eren les dotze de la nit quan es va col·locar l'últim feix de llenya a la gran pila que havien format al centre de la plaça del poble. En mig de la fusta s'alçava un tronc on lligarien el Daniel.

Una hora més tard el noi caminava cap allà lligat de mans i entre quatre guàrdies. Va pensar a escapar un parell de vegades i després d'intentar-lo sense èxit, va comprendre que era absurd. A part dels quatre homes que l'envoltaven, el poble estava rodejat. No aconseguiria escapar.

Van arribar al mig de la plaça i el van lligar al tronc del mig de la foguera tan fort que les cordes li tallaven la circulació. El governador va llegir els càrrecs de què se li acusaven i els mateixos que l'havien lligat, van encendre el foc. Tot el poble s'havia reunit. El miraven amb compassió. Ell, en canvi, no va perdre els nervis i va mantenir la seva cara més noble. Les flames van començar a envair-lo tot, la temperatura pujava sense parar i el fum s'introduïa fins als seus pulmons fent-lo tossir. Aviat, no va poder veure més que les llengües de foc que l'envoltaven, el consumien, el cremaven. Va ser llavors que va començar a plorar. Silenciosament, les llàgrimes li relliscaven cara avall. Però en Daniel no plorava perquè tingués por. No. El seu cor no tenia lloc per a la por perquè l'envaïa la tristesa de no haver pogut realitzar el seu somni. D'haver de morir així. Quan hi havia tantes coses per descobrir, per veure, per sentir... Llavors, de dintre del mateix foc, va sorgir una llum més potent que la mateixa foguera. Aquesta va envoltar al Daniel, salvant-lo de les urpes de les flames i el va pujar fins al cel. Per primer cop una estrella va brillar sobre la Terra. Perquè l'esperança no la pot destruir ni el foc més potent i en Daniel n'havia omplert el seu cor. La seva esperança ara brillava des del cel i emetia una llum radiant que il·luminava tot el món que volia conèixer. En Daniel per fi havia arribat al cel i havia vist tot el planeta. S'havia complert el seu somni.

A partir d'aquell moment amb cada nen neix una estrella, és a dir, neix la seva esperança, que l'acompanya al llarg de la seva vida per ajudar-lo a complir el seus somnis.

Ana Martínez-Alcocer Cid, 2n premi narrativa en català

T'ESTIMO JÚLIA

Eren tres quarts de set del matí, un 16 de gener de 1936. L'estació "Otelo" clarejava revessant d'energia, força i, sobretot, sentiment. Al mateix temps que s'escoltava el sorollós xiulet del primer ferrocarril quan arrancava per emprendre el camí cap a Marsella, una dona de pell blanca i cabells rossos corria per adreçar-se al seu promès, per donar-li un últim petó. En l'instant que aquella parella d'ancians comprava els seus bitllets, un home alt, amb bigoti i molt seriós, agafava el seu maletí per dirigir-se al ministeri, situat al centre de la ciutat de París i,

ahora, podia escoltar-se perfectament la discussió que mantenien el revisor i aquella noia jove que havia pujat al tren sense bitllet. Tot aquell enrenou es veia augmentat amb el dèbil plovisqueig, que semblava que s'enfortís per segons. Però, tot i la gentada i el conjunt de sorolls i moviments que feien de l'estació un niu de grills, en Roger seguia totalment concentrat en els seus llibres de literatura. És clar que un universitari s'emocioni amb la carrera que ha escollit, però en Roger sentia devoció: en Roger vivia cada vers, cada estrofa, cada rima... Ell era un poeta del segle XX amb esperances de poder canviar el món amb la seva escriptura.

Quan el tren de les set va haver arribat a l'estació, es va disposar a entrar-hi, amb pas decidit. Estava completament buit, no hi havia ni un ànima. Va decidir seure en un dels vagons amb taules a prop de la cafeteria, perquè no podia escriure un poema sense un bon cafè. Deu minuts després, el tren es posava en marxa per dirigir-se a l'estació "Hemlet", als afores de Venècia. En Roger havia decidit acabar allà els seus estudis literaris, ja que considerava aquella ciutat un món d'oportunitats i un lloc meravellós de fantàstics carrers inundats on viure.

A les nou en punt del matí ja havia arribat a Venècia. En veure aquells meravellosos carrers, amb les grans gòndoles navegant lliurement, com si estiguessin estirades suaument sobre l'aigua cristal·lina amb el propòsit de quedar-se així eternament, va sentir que el seu cor deixava de bategar per un moment. Estava tan aclaparat per aquell paisatge, que no va pensar en el lloc cap on es dirigia. Ell només caminava, seguint lentament amb la vista les diferents obres d'arquitectura tan ben obrades i la bellesa dels carrers pel quals avançava.

El destí va voler que en Roger tingués un cop de sort, que en realitat seria una estrella que brillaria en la seva vida per molt de temps. Aquesta estrella es deia Júlia, una jove molt entusiasta i plena d'energia. Era una noia rossa amb uns ulls blaus intensos, tan lluent que semblaven safirs. Tenia els llavis rosats i els cabells llargs li queien suaument sobre les espatlles. Es van conèixer al "Pont dels cadenats". S'anomenava així perquè es deia que tota parella que posés un cadenat al pont, duraria per sempre. La seva connexió va ser amor a primera vista perquè els dos van sentir la mateixa impressió en estar un davant de l'altre. Així va ser com, per primera vegada, en Roger va oblidar per un segon els seus versos i poesies i la Júlia (que estudiava música) va aconseguir despistar totes les partitures i

els sons rítmics dels seu cap. Des d'aquell dia les seves vides van canviar per complet.

En Roger va començar a gaudir més de la vida. Veia la Júlia com la seva musa, aquella persona que entenia totes les seves desgràcies i l'acompanyava en les seves alegries. Tots els seus poemes, que abans tractaven de la seva angoixa, ara prenien una forma més espiritual i reflectien tot l'amor que sentia per ella.

Per a la Júlia no va ser tan fàcil. Sí que és veritat que en Roger va donar-li esperança per seguir avançant, però ella ja tenia la seva vida encaminada, no necessitava de ningú. Ara bé, això no treu que s'estimés en Roger més que qualsevol cosa al món. Ell era la seva melodia perfecta, la nota que faltava per completar la seva cançó.

Els dos junts eren tan feliços... El seu amor no tenia fi. Durant dos anys van tenir temps de gaudir dels petits plaers de l'amor. Podien sortir a passejar de la mà, fer-se sentir l'un prop de l'altre amb una sola mirada, podien canviar el món si s'ho proposessin. La Júlia va acabar els seus estudis i va començar a donar classes de música als nens petits d'una escola. En Roger seguia estudiant. Mai el veuries sense un llibre a les mans o bé sense una bona ploma d'escriure. Van gaudir de tants moments junts que ni ells mateixos podrien contar-los tots, en especial el moment en què van col·locar el seu cadenat al pont on es van conèixer.

Els dos van seguir amb el seu amor, que semblava ser etern, durant dos anys més. Però, tot va canviar a partir del dia en què en Roger va descobrir aquell poema. Un poema d'Ausiàs March que explicava l'angoixa que patia pel fet de no poder arribar mai a demostrar a la seva musa tot el que l'estimava. A més a més, també reflectia la por que sentia per perdre l'amor que els unia amb el pas dels anys, o que simplement ella el deixés d'estimar. Tot això va fer pensar a en Roger. Durant molts dies va estar rumiant la manera de no deixar-se convèncer per uns simples versos, però eren ja massa anys amb poemes com per no deixar-se influenciar. No sabia què fer ni com actuar. Tenia por que el seu amor caduqués algun dia i veure com es pansia el fruit que havien cultivat durant tants anys. Tenia por cada dia, en llevar-se, perquè pensava en la possibilitat que la Júlia se n'hagués anat sense dir res. Tenia por a totes hores i per qualsevol motiu i ell sabia molt bé que viure amb por no és viure.

Llavors, un matí de desembre, quan el fred es notava fins i tot en la mirada de la gent, en Roger va decidir anar al pont on es van conèixer ell i la Júlia. Volia recordar tots els moments que havien viscut junts i, sobretot, volia desfer-se d'una vegada per totes de la por. Quan en Roger va sortir de casa amb el seu abric llarg i la seva boina, va deixar una nota a la porta de la cuina perquè, quan s'aixequés la Júlia, la veiés. Aquell matí va fumar-se una cigarreta, tot i que ell mai fumava: la necessitava per relaxar-se. Un cop al pont, va observar amb deteniment el cadenat que hi havien posat ells dos anys enrere. Lluïa com el primer dia i ressaltava entre tots els altres. Aquell cadenat era tan especial... La seva Júlia era tan única...

Mentrestant, la Júlia va llevar-se del llit més aviat del normal i va veure la nota que li havia deixat en Roger. Immediatament va arrencar a córrer cap al pont, en quin altre lloc estaria en Roger si no? Quan hi va arribar, ja era massa tard... en Roger s'havia deixat caure des del pont perquè creia que l'única manera de vèncer la seva por era matant-la: si ell no existia, la seva por tampoc.

En veure aquella terrible escena, a la Júlia, li va caure el cor a terra. Tan sols dos anys enrere havien promès estar junts eternament i així seria. La Júlia va córrer cap a la barra de seguretat i va saltar-la d'un sol salt, l'últim. Els dos van seguir junts eternament, sense pors. Tot va acabar en aquell moment, encara que per ells només acabava de començar...

En la nota que en Roger havia deixat a la Júlia posava: “*Et demano que em recordis avui* com si fos l'últim dia que poguessis recordar-me”.

Alba Ramírez Morales, 1r premi narrativa en català

EL VASO MEDIO LLENO

Esperar. Parece que los buenos tiempos habían sido en vano, y que nadie los conseguiría recuperar. Por la mañana, la niebla era tan espesa que casi no me dejaba ver a través de ella, pero no era eso lo único que había dejado de percibir. Desde antaño yo ya no era el mismo y todo esto se empezaba a manifestar en mi personalidad y en mi condición física. Comenzaba a quebrarme como las ventanas de una casa a las orillas de un mar del norte. El tiempo se había detenido para mí, sin prisa.

Desde algún momento todo cambió, ¿pero cuál? ¿Qué es lo que se puede entender por esperanza? A la gente ya solo le gustaba creerse sus verdades. Verdades que no eran más que las siluetas que en tiempos pasados reflejaban la naturalidad de lo que nosotros podíamos haber llegado a ser. La esperanza se perdía.

Desde que ella... No sé cómo explicarlo. Sin ella, la energía del tiempo se para, distancia, sin lugar a dudas algo que yo empezaba a notar. Ella lo era todo para mí. Qué ha sido de mí.

Nuestra historia fue algo que no se puede explicar con palabras, sino con sentimientos.

Estuvimos juntos poco tiempo, pero suficiente. La verdad es que nunca desaprovechamos ni un instante. Cosa que hace que no me sienta peor de lo que estoy. Aunque parezca mentira, no la conocí de cerca hasta que la esperanza me hizo coincidir en el destino. Mi destino, nuestro destino podía haber cambiado de un momento a otro si tan siquiera ella hubiese cambiado cualquier cosa. La suerte estaba cara. Tonto hubiese sido si no hubiese hecho caso a las señales del destino que se me ponían en la misma frente para luego mostrarme lo que podía tener. La estupidez humana no tiene límites. Pero el destino es débil, la esperanza perdura debajo de este y para al final acabar ganando.

Los dos comenzamos a salir. Todo era muy serio y el paso del tiempo lo demostró. Sin lugar a dudas, ella me hacía más feliz que nada en el mundo.

Ella. Sus ojos eran una de las cosas que más me gustaba de ella. Verdes, como la hierba fresca de la pradera en la que solíamos ir cada tarde a contemplar los mejores atardeceres de la comarca. Su esencia era lo que aliviaba mi propia angustia y su aroma era inconfundible. Su cuerpo se componía de perfectas facciones, creando así un áurea a nuestro alrededor.

Yo estaba tan ciego que nunca pude demostrar suficientemente mi amor hacía ella. En el momento más dulce de la vida, la amargura comienza a aparecer y sin previo aviso, es capaz de romper lo máspreciado en este mundo.

Tiempo después, casi de sorpresa, ocurrió lo peor. Se había ido. El poder de las palabras es algo que aún con mi avanzada edad, me sigue costando entender. Solo una frase hizo que me derrumbara y no pudiera avanzar. El médico me dijo que la culpa no había sido mía. Pero yo sabía que si ella hubiera estado en mi asiento del coche, el del ataúd sería yo. El mayor golpe que sufrí en mi vida no fue el del accidente, sino el de tener que enterrar a mi alma gemela. No levanté cabeza en años. No podía seguir de aquella manera. Las preguntas se sucedían una detrás de otra. Sin parar. Nada las haría parar. En el momento en que ella dejó de vivir, una parte de mí también lo hizo. Años. Años de tempestades, años de soledad. Frío.

Desde la terraza escribí estas líneas. Ya no era un chaval. Los años son baldosas que uno se va poniendo al largo de la vida y que llega un momento en que son inestables. Me había convertido en un objeto obsoleto. Al final todo tiene su fin y el mío no estaba lejos. Desde aquí contemplé por última vez lo que es un atardecer. Nuestro atardecer. Sabía que ella no volvería y que yo estaría solo para siempre. De nuevo, las lágrimas volvieron a mí, cosa que me hizo pensar en ella. Había conseguido encontrar la calma.

La vida puede llegar a ser bella pero sin mi amada, la vida no era más que un vaso a medio llenar. El agua no iba a volver. Silencio.

Marc Piña Arregui, 2n premi narrativa en castellà

CATEGORIA C (Batxillerat i Cicles Formatius)**LA SOMBRA DEL BOSQUE**

En la profunda espesura de un bosque, cuyo nombre nadie recordaba o se atrevía a recordar, una joven niña, de apenas diez años, caminaba confusa y desorientada. Aparentemente, se había perdido y las cosas comenzaron a empeorar. El sol comenzó a ocultarse en el horizonte y la pequeña temió tener que pasar la noche en aquel lugar. De repente un sonido le hizo darse la vuelta, delante de ella había una extraña figura encapuchada, iluminada por la tenue luz del atardecer. La niña se giró otra vez, lista para correr, pero aquella silueta inexplicablemente volvía a estar enfrente de ella, y no solo eso, sino que estaba todavía más cerca que antes.

La pequeña, completamente aterrorizada, comenzó a retroceder, pero aquel ser se le lanzó encima, la niña cayó al suelo y cerró los ojos, en espera de lo inevitable. Sin embargo no ocurrió nada, cuando abrió los ojos, tenía enfrente una mujer de cabello rubio. Esta le ofreció su mano para levantarla, la niña aceptó, y de repente se encontró fuera del bosque, como si se hubiera imaginado todo lo que le había pasado.

Aquella misma noche, dos hombres se adentraron en la espesura para intentar encontrar un escondite, uno de ellos era un ladrón sin ningún escrúpulo; el otro, un sanguinario asesino. Ambos se aventuraron entre árboles y matorrales para intentar ocultarse de la policía, que los buscaba por robo y homicidio. Sin embargo a ninguno de los dos les preocupaba aquello, tenían más dinero del que podían desear, y aquel profundo paraje donde ocultarse, solo tenían que esperar. Encendieron una hoguera para intentar protegerse del frío viento que se había levantado. Pasaron gran parte de la noche contando los billetes que habían robado, como si no se acabasen de creer que todo aquel dinero fuera suyo.

De repente uno de los dos hombres se levantó y le hizo una señal a su compañero para que no hiciese ruido. Su compañero, el ladrón, se quedó quieto, observándolo. El asesino había visto una cosa entre los árboles, así que se decidió a investigar, comenzó a andar entre la maleza, con cuidado de no hacer ruido.

Aquel hombre se sorprendió al encontrarse con una mujer rubia, sola y de noche, estaba canturreando una melodía desconocida. Una sonrisa lasciva apareció en su rostro, sigilosamente se acercó por detrás de la chica y la agarró procurando que no pudiese gritar. La arrastró hasta donde había dejado al ladrón, pero este no estaba. El asesino comenzó a llamarlo, pero nadie contestó.

—Me temo que tu amigo está muerto —dijo la chica, sin dejar notar ningún sentimiento en su tono de voz.

El hombre, hecho una furia, lanzó a la mujer al suelo, quien se giró lentamente hacia donde estaba el hombre y dijo:

—No deberías haber hecho eso, él está muy enfadado...

El asesino no entendía nada, y estaba a punto de sacarle las respuestas a la chica a golpes, cuando escuchó un gruñido detrás de sí.

Se giró lentamente para encontrarse de cara con una enorme bestia, era completamente negra, su morro triangular estaba entreabierto, dentro de este se podían ver unos enormes colmillos manchados de sangre fresca. Sus ojos rojos le miraban de la misma forma que un lobo observa a una presa ya cazada. El hombre intentó gritar, pero antes de que un solo sonido saliera de su garganta, aquel ser lo engulló sin contemplaciones. La chica se levantó lentamente, sin atreverse a mirar cómo el asesino era devorado vivo.

Aquel extraño animal acercó su cabeza hacia donde estaba la chica rubia, esta le acarició suavemente el hocico.

—Tu siempre protegiéndome... gracias, Will.

La criatura miró directamente a aquella chica con sus enormes ojos rojos, indescifrables y enigmáticos, para todo el mundo, menos para ella.

En las afueras de aquel bosque, las luces de un pequeño pueblo iluminaban las calles del mismo, y en el interior de uno de los hoteles de aquel pueblo, una pequeña niña se hacía la dormida mientras escuchaba una historia que estaba contando uno de los otros inquilinos.

—Hace ya mucho tiempo, una chica vino a este pueblo, tenía el pelo dorado y una sonrisa tan preciosa, que me veo incapaz de describirla con fidelidad. Esa joven no tenía pensado quedarse demasiado tiempo, solo había venido a comprobar si unos rumores que circulaban sobre... una especie de criatura extraña eran ciertos. Así que un día, cogió todo lo que consideró necesario y se adentró en el bosque, pero no lo conocía bien y se perdió. Perdida en medio de los árboles, se encontró por pura casualidad con una extraña figura encapuchada. Intentó preguntarle quién era, pero en lugar de responder, se lanzó contra ella. Ella era joven y rápida, por lo que pudo huir sin demasiados problemas, pasó el resto del día en el bosque y justo cuando estaba anocheciendo, se volvieron a encontrar. Pero esta vez, fue aquel extraño encapuchado quien huyó de ella, se quedó confusa, sin saber qué hacer. Finalmente decidió ir tras él, después de una breve persecución, terminó acorralándolo. Y delante de sus ojos pudo ver cómo aquel ser se transformaba en un enorme monstruo negro. Mientras tanto la gente del pueblo se había reunido y se estaban preparando para buscar a la muchacha. Todos quedaron sorprendidos al verla salir del bosque seguida por aquella criatura. Ella intentó explicarles que no les haría nada, siempre que no lo molestasen. Pero estaban aterrados y uno de ellos disparó contra la joven mientras ella gritaba: “Monstruo”. La joven cayó al suelo, con la bala alojada en el pecho. La criatura rugió con fuerza, recogió el cuerpo que agonizaba y se ocultó en el bosque. La mitad de las personas que estaban allí los persiguieron, pero ninguno volvió. Desde entonces está prohibido adentrarse en aquel paraje, pero aún y a día de hoy, hay gente que no escucha las advertencias y desaparece en el bosque.

Alejandro Valero Rovira, 1r premi *ex aequo* narrativa en castellà

ARNOLD'S ADVENTURE

There was a town, so far away, where time had stopped. The people who lived in that little town couldn't grow up, they were trapped in time. The hands of the clocks stopped working 10 years ago, and the inhabitants of this enchanted town were unable to remember anything about what had happened before time stopped. When they discovered that they were enchanted, they started searching a cure or a solution, but after more than 5 years searching they gave up.

Now we're going to meet Arnold, one of the inhabitants of this little enchanted village. He was seventeen when the time stopped, so he should be 27 years now. Unfortunately, he still looks like a teenager. He can't remember his family and anything about his life before the enchantment, so he's totally lost and alone in his own town like all his neighbors. But Arnold is different from the others, he has hope and he's still fighting to save the town from this nightmare. Two days ago he had found a mysterious glowing dust in the woods and he was studying it at home. He discovered that if he sprinkled it over a clock it stopped. It was magic dust!

The following night he returned to the woods to find more evidence, but he couldn't imagine what was going to happen. Arnold was walking when suddenly he saw a trail of magic dust shining in the night. He decided to follow it and he found a big hole in the ground that he had never seen before. He wanted to look inside the hole but suddenly he fell into it

He started to descend, and he didn't touch the ground for 10 minutes approximately. Finally, he landed in a kind of cloud and when he looked down he saw an amazing world totally different from his town, a world full of magic and colors with magical creatures like fairies, dragons, elves... He couldn't

He was sure he would find all his After a while, this new thought that he the king of the him about his started asking inhabitants of town, but mentioned the

believe it! that finally the answer to problems. he landed in world. He should find land to ask town. Arnold the the magic when he word "king"

everybody ran away. They were so frightened, so he decided to go to the castle.

The castle was dark, cold and creepy, but he was not going to stop anyway. After talking with a lot of magic creatures of the castle, he met the famous king. The king was human and his appearance was really frightening and dark, like his castle, but Arnold was brave and he began to ask: "Do you know anything about a town trapped in time?" Suddenly the king's expression became more aggressive and he asked Arnold how did he had arrived to his kingdom. Arnold, startled, explained his story to the king and then the king, angry, locked Arnold in prison. He didn't understand why he had been locked! There was a man in the same prison watching Arnold between the shadows.

He whispered that he knew the whole story and then he began to say this: "Many years ago the king started a war with the human world. They fought because they wanted to have magic in both worlds, but only one of them could have it. Then the king of the magic world and the king of your world, after fighting for many years, reached an agreement. The king of your world offered one of his territories to our kingdom with one condition; The king of our world should create an entry to the magical world. Our evil king accepted the deal but he cheated. He cursed the conquered territory of your world, condemning them to be trapped in time and he also made that no one could enter or leave the village. He hid in the village the entrance to the magic world, so nobody could find it. But you have found it and now the king is furious and I think he's going to destroy your world"

Arnold couldn't believe it! He had to get out of the prison and save his town! But how? Then he remembered that he still had some magic dust in his pocket. He sprinkled it into the lock and he opened it. He ran to the king's room and they fought.

The king finally gave up and Arnold forced him to undo the curse of his town and to leave the kingdom forever. The inhabitants of the magic world were very happy because the evil king had finally left the kingdom and they could live in peace. To reward Arnold, the people of the magic kingdom crowned him as the King and the two worlds could live in peace with each other. Arnold met a fairy and they fell in love. They lived happily forever in the magic world as king and queen. On the other hand, the people of the little enchanted town met again with his family. Nowadays, the entrance to the magical world is still opened, so if some day while walking in the woods, you find a hole, stay tuned, it can be the entrance to Arnold's kingdom.

Eva Carretero, 1r premi narrativa en anglès

ET DEMANO QUE EM RECORDIS AVUI

Ja s'ha fet fosc,
és l'hora de sortir,
a veure la meva estimada,
que en la muntanya m'espera
per viure el nostre destí.

Els seus ulls brillen com
estels en plena nit,
els seus llavis semblen un fruit prohibit
i el seu cabell negre
és com l'obscuritat de
la meva habitació a la nit.

Però com tot amor,
el nostre final quedarà
escrit justament aquí.

Et demano que em recordis avui,
com el primer dia que vam decidir
viure el nostre amor prohibit
desafiant sempre el nostre destí.

Ivonne Aguilar Pozo, 1r premi poesia en català

LAS COSAS QUE NO TE DIJE

Querido abuelo:

Me gustaría contarte algo que ocurrió hace poco, pero quizás tenga que empezar desde más atrás. Como bien sabrás, ya hace años que acabé los estudios de primaria y paralelo a mis estudios practicaba la natación. Cuando finalicé los estudios en el colegio con once años pasé a estudiar al instituto. Realmente ese fue un cambio complicado de afrontar, ya que todo era diferente: los profesores, mis compañeros, las clases, el horario, etc. A pesar de esta nueva etapa, yo continué luchando por estudiar y lo más importante, sobrellevarlo con un deporte tan exigente como es la natación. Ya sabes, tú mejor que nadie la dificultad de esta situación, de este estrés constante, pero también te diré que era feliz cuando lo hacía y que nadie nunca me obligó. Fueron pasando los

años y la cosa ya se complicó mucho más, eran dos batallas persistentes y principales, la de aprobar todas las asignaturas y bajar mis registros en la natación. Cuando estaba terminando el curso de tercero de la ESO se abrió un gran debate dentro de mí, comencé a plantearme que realmente iba a ser muy complicado continuar practicando la natación, ya que como te decía antes, cuando se acercaba el final de este curso, tuve que presentarme a las recuperaciones de tres asignaturas, que precisamente me resultaban menos fáciles de estudiar. Una vez acabados estos exámenes, me entregaron las notas y logré recuperar dos de las tres asignaturas suspendidas. Así que iba a pasar al cuarto curso con una suspendida y eso me costó mucho de asimilar.

Este cuarto curso fue un punto de inflexión, un antes y un después en mi vida. Definitivamente tomé una decisión muy difícil y costosa, pero no menos acertada, dejé la natación. A partir de aquí se me presentó una nueva vida, porque como ya te comenté, se acabó el estrés, el ir a entrenar a las seis de la mañana y volver a ir otra vez por la tarde, también cada sábado a las ocho de la mañana y los nervios que conllevaba cada competición. También sé que para los papás fue todo un alivio, ya que no tendrían que madrugar tanto, ni ir tan ajetreados como iban.

Entonces me apunté a estudiar piano, porque una profesora que había tenido anteriormente me lo aconsejó. El cuarto curso fue totalmente diferente a los anteriores, mis notas mejoraron mucho y en mis ratos libres tocaba el piano. Me gustaría explicarte que a finales de este último curso de la ESO hice un viaje a Italia. Era la primera vez que viajaba fuera de España y fue genial, fuimos a Venecia, Florencia, Pisa, Livorno y Verona. Y lo mejor de todo, yayo, es que fui en barco y para mí fue impresionante, porque ya sabes lo mucho que me gusta el agua. Días después de volver del viaje, me presenté a una única recuperación del primer trimestre y la aprobé. Poco después se celebró la graduación, una ceremonia en la que me dieron el título de la ESO y ese mismo día, abuelo, tu nieta hizo su primer concierto de piano.

Después de esto me enfrenté a otra gran decisión que marcaría mi futuro y decidí hacer primero de bachillerato en la modalidad de letras, sí, abuelo sí, se me da bien escribir, espero que te lo muestre en esta carta y por eso no descarto volverte a escribir en un futuro. La verdad es que cuando empecé

el curso, no me costó mucho seguir las clases y cuando llegaron los primeros exámenes los resultados eran muy buenos. Cómo habían cambiado las cosas, verdad abuelo. Mis notas no dejaban de mejorar y eso para mí era muy gratificante.

Hace poco que acabé el primer trimestre y las notas son excelentes, abuelo excelentes; no sabes lo feliz que estoy de podértelo explicar y es más, lo felices que están los papás cada vez que les digo la nota de un examen.

Lo que te quería decir al principio es que hace poco recibí la nota de un examen que no me esperaba, tenía un 9'5!

Lo malo es que ahora que me van tan bien los estudios, hay una gran crisis que nos afecta a todos, pero quiero que te quedes con la parte positiva, abuelo, tu nieta es muy feliz en estos momentos y los papás también.

Bueno, sin más, me despido. Aunque no puedo enviarte la carta, espero que te llegue allí donde estés.

De tu nieta que te quiere mucho.

PD: Las cosas que no te dije

Laura Montenegro Roger, 1r premi *ex aequo* narrativa en castellà

ONE LOVE

All started one summer night many years ago . I was in a local party with some friends when that boy appeared. I didn't notice him at first but when I saw him I knew that he had to be mine. I tried everything to be with him, but the shame was stronger than me then. I gave him my mobile number, but I thought that it would be useless .

To my surprise, the following day he sent me an email saying that he had fallen in love with me the night before, but he didn't have the courage to come to talk to me .

After that, we started chatting every day and we were getting more confidence as we were talking.

Two weeks later, we spent a whole afternoon together and since the day of our first kiss, we became the happiest couple in the world.

Twenty years later, he still remembers how he met her in front of the cemetery.

He missed her so much that he didn't want to remember their story because the following day it was her birthday .

Dolors Navarro, 2n premi narrativa en anglès

CADENA DE PREGUNTAS, CADENA DE RESPUESTAS

Cada vez que quiero escribir una historia resulta que no me vienen ideas a la cabeza. Por eso, he decidido que voy a hacer como que no quiero escribir nada.

El pasado miércoles, había quedado con unas amigas para tomar algo por la noche, y así de paso desconectar un poco de los estresantes exámenes del instituto.

Lo cierto es que soy demasiado puntual, y para las nueve y veinte ya estaba lista (me quedaba más de media hora).

Antes de salir, todo el mundo se mira al espejo, y yo no iba a ser menos.

Aquel día, al verme frente al espejo, algo me llamó la atención.

Me quedé mirando el espejo y me pregunté: “¿Por qué voy toda de negro? ¿será casualidad?” La verdad es que nunca me había parado a pensar si el hecho de vestir un color u otro tuviera algo que ver con nuestra personalidad, tuviera algún significado.

Con la tontería, se me hizo tarde y decidí pensar que no era para tanto, era un simple color de una noche.

Al acabar la cena con mis amigas, el pensamiento del color negro seguía en mi mente.

Llegué a mi casa y empecé a mirar fotos. En todas ellas llevaba algo negro.

Pantalón negro, camiseta negra, abrigo negro, zapatos negros... ¿por qué?

Me empecé a preocupar. ¿Se puede saber a qué vienen todas estas preguntas? ¿Me estaré volviendo loca?

Esa noche no dormí nada. Me propuse averiguar el porqué de mi vestimenta.

Empecé por encender el ordenador y navegar un poco por la red.

Google, buscar, significado del color negro, siguiente.

Millones de resultados, pero me acabé decantando por Wikipedia (el sitio de visita común para todos los alumnos).

Iba leyendo, y la verdad es que nada me sorprendía: color negro relacionado con la oscuridad, asociado a la falta de luz, tiene que ver con la seriedad...

Esa información no me sirvió para nada, así que por primera vez hice caso omiso a nuestra amiga Wikipedia y fui navegando por más páginas.

Al final, me desvié del tema, y acabé en Twitter, mi red social preferida.

Pensaréis que esta última actuación no tiene ninguna relevancia. Solo os adelantaré que fue el origen de todo.

Mientras iba bajando para leer las noticias que tenía, algo me llamó la atención.

Era una frase escrita por “Son curiosidades”. Literalmente, decía esto: “Vestir de negro en un funeral parece tener su origen en la creencia de que, al estar camuflados, el alma no encontraría un cuerpo nuevo ”

Esto realmente sí que me interesaba. Ya sabía que el color negro significa para nuestra sociedad seriedad, oscuridad, mal; pero yo quería entender precisamente eso.

“La creencia de que al estar camuflados el alma no encontraría un cuerpo nuevo...” , me repetía en mi cabeza. ¿Qué querrá decir con eso? Decidí volver a meterme en “San Google” , y volver a buscar más información.

Ajá, mi amigo Yahoo, mi segundo aliado.

No dudé en clicar.

Un usuario, preguntaba : “¿El color negro envenena el alma?”

Por supuesto, había varias respuestas, pero fui bajando y bajando y llegó una que me impactó: “El color negro de por sí no es problema. El inconveniente es cuando tienen el alma negra”. ¿Alma negra? Desde cuándo había almas de colores? ¿Qué significaba alma negra?

Google, buscar, alma negra, aceptar.

Me dirigí a Yahoo de nuevo. Una usuaria en este caso preguntaba qué significaba tener el alma negra. Perfecto, justo lo que necesitaba.

Me quedé con esta respuesta: “Un alma negra es la que está llena de resentimientos, de odio en su corazón, que no tiene la capacidad de perdonar, ni de amar ni de arrepentirse”.

Todo esto me llevó a una reflexión.

La vida no está hecha para hacerse preguntas constantes, porque siempre habrá millones de respuestas que te llevarán a hacerte miles de preguntas.

Por cierto, la historia ha salido sola, solo tenemos que mirar a nuestro alrededor y ver que siempre hay algo que contar.

Anais García Martínez, 2n premi narrativa en castellà

Edmer Jiménez, 1r d'ESO

ORACIÓ AL SENYOR SANT JORDI

“Senyor Sant Jordi,
patró,
cavaller sense por,
guarda'ns sempre
del crim
de la guerra civil.
Allibera'ns dels nostres
pecats,
d'avarícia i enveja,
del drac
de la ira i de l'odi
entre germans,

de tot altre mal.
Ajuda'ns a merèixer
la pau
i salva la parla
de la gent
catalana.
Amén.”

L'estampeta
se'm perdia:
no recordo
l'any ni el dia.

Salvador Espriu
In memoriam

Hi col·laboren:

AJUNTAMENT DE LA LLAGOSTA

AMPA DE L'INSTITUT MARINA